

[Skrumsager Skau]

den radioaktive affaldsdel næsten henfalder i løbet af 1.000 år. Det svarer til et spand af tid fra Gorm den Gamle og indtil nu. Dermed kommer jeg ind på, at kernekraftværkers forurening er meget beskeden og slet ikke kan sammenlignes med den forurening, som de kulfyrede værker eller de fleste andre former for energiproduktion medfører.

Når vi senere får en økonomisk bedømmelse og en langsigtet bedømmelse af vurderingen og en vurdering af mulige forbedrede former for udnyttelse af atombrændslet, også det, vi ikke rigtig kan anvende i dag, mener venstre, at vi har et fuldt tilstrækkeligt grundlag, så vi kan træffe en afgørelse, som vil være til fordel for vort land.

Leif Hermann (SF):

Når man står med et materiale i hænderne som det, vi fik i marts, da miljøstyrelsens rapporter blev offentliggjort, er man som ikke-sagkyndig i nogen grad ilde stedt. Det er naturligvis ikke en politikers opgave teknisk at gennemgå materialet og påpege unøjagtigheder og forkerte konklusioner. Den politiske opgave må bestå i at vurdere, hvorvidt det materiale, der er fremlagt, ud fra en samlet politisk vurdering, herunder den energipolitiske vurdering, jeg har, er tilstrækkelig betryggende til, at vi kan overveje indførelsen af atomkraft.

Vi savner altså, hvis vi overhovedet skal kunne gå ind i en seriøs debat om dette, en opstilling af problemerne, som er kritisk. Det har vi ikke fået. Vi har selv været nødt til at søge vores kilder. Vi har selv været nødt til at finde dækning for de kritiske overvejelser, som selvfølgelig har måttet være socialistisk folkepartis udgangspunkt. Vi har rent ud sagt ikke fået ét eneste ord til vejledning i den orientering, i det omfattende materiale, der ligger på bordet, kun frejdlige påstande fra ministeren, hvis dækning i det fremlagte materiale endda er højst tvivlsom.

Man spørger i grunden sig selv, hvilket formål ministerens redegørelse har. Er det egentlige formål ikke at give elværkerne et plaster på såret, fordi de nu til ingen verdens nytte har smidt forbrugernes penge ud?

Ministerens må finde sig i, når han argumenterer så tyndbenet, at vi tror, at dette drejer sig om regeringens farvel til a-kraft. Vi kan ikke forestille os, at en regering vil lægge

op til en seriøs a-kraftdiskussion på så tyndt et grundlag, og derfor må vi forstå det som regeringens farvel til a-kraften. Vi måtte forvente, at vi, hvis dette var alvorligt ment, havde fået en langt grundigere behandling og en langt mere kritisk behandling af materialet, hvis det var sådan, at a-kraften skulle være et realistisk alternativ til de energikilder, vi benytter i dag.

Jeg håber, at min tolkning er rigtig, og så er det jo glædeligt, og så må vi i øvrigt ophøre med at sende millioner af kroner ned til EFs forskning i a-kraft.

Selv om hverken miljøstyrelsen eller ministeren har haft noget særligt ønske om at foretage en kritisk opstilling af materialet for os, skal kritikken alligevel frem. Vi vil derfor henvise til og støtte os på de enkeltpersoner og grupper, som siden påbegyndelsen af elværkernes velsignelsesrige virksomhed på dette felt nøje og kritisk har fulgt arbejdet.

Der er derfor grund til at takke bl.a. OOA og navnlig borgergruppen mod atomaffald på Mors for et stort og betydeligt arbejde med at systematisere og kritisere ikke blot rapportmaterialet, men også en lang række af de delrapporter, der udgør rapportmaterialets forudsætninger, elværkernes fase 1- og fase 2-rapporter fra 1978 og 1981, DGUs vurderingsrapport fra december 1982 osv. Dette solide stykke opklaringsarbejde viser værdien af græsrodsinitiativer, og samtidig fremstår det som et smukt eksempel på kritisk kvalitet.

Hertil kommer, at borgergruppen på Mors både i marts 1984 og i forbindelse med fremkomsten af miljøstyrelsens rapporter og nu her i maj har kunnet afsløre, at Danmarks geologiske undersøgelse har en anden og betydningsfuld opfattelse af deponeringsproblemerne end den, den officielle rapportkonklusion giver udtryk for, samt at denne opfattelse i marts af ministeren blev søgt bagatelliseret, og at man i øvrigt siden har kunnet give DGU så at sige et forbud mod indtil i dag at deltage i offentlige høringer. Dermed kunne der være bidraget til et langt mere afbalanceret udgangspunkt for denne debat end det, vi har foran os. Ministeren må tilgive, at vi udtrykker os noget mere end almindelig mistænksomt om redegørelsen og dens forudsætninger.

Det seneste og måske mest bekymrende eksempel har været professor Asger Berthel-